



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL. M. v právní věci žalobkyně: **V.M.**, nar. ■■■, státní příslušnost U., t. č. bytem ■■■, zastoupené Mgr. Janem Lipavským, advokátem, PPS advokáti s.r.o., se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2015, č. j. OAM-820/ZA-ZA02-P15-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 10. 2015, č. j. OAM-820/ZA-ZA02-P15-2015, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 21. 9. 2015 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že je ukrajinské státní příslušnosti a ukrajinské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství a není členkou žádné politické strany ani jiné organizace. O udělení mezinárodní ochrany žádá současně se svým druhem. Nikdy nebyla trestně stíhána, v minulosti nikdy o azyl nežádala, do České republiky jezdila od roku 2012 jednou až dvakrát ročně navštívit otce, který zde žije. Žalobkyně má vysokoškolské vzdělání v oblasti cestovního ruchu, v České republice by chtěla dokončit studium a získat magisterský diplom. Počítá s pomocí otce, který by chtěl, aby žalobkyně a její přítel žili s ním. Z vlasti vycestovala dne 10. 7. 2015. Na Ukrajině válka a v zemi nejsou žádní turisté, žalobkyně by tak se svým vzděláním těžko hledala zaměstnání. O mezinárodní ochranu žádá proto, že pracovní víza se nyní nevyřizují. V případě návratu do vlasti se obává nedodržování zákonů, kdyby podnikala, snažili by se ji zlikvidovat, kdyby onemocněla, neměla by možnost se vyléčit. V případě úplné mobilizace by navíc všichni museli do války, ona ale nikoho zabít nechce. Obdobné skutečnosti, uvedla i ve vlastnoručně psaném prohlášení.

Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden téhož dne. Žalobkyně uvedla, že jejím posledním bydlištěm byl rodinný dům v Zakarpatské oblasti, okres S.a, v němž žila s prarodiči, matkou, bratrem a svým druhem. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože zde má trvalý pobyt její otec a ona tu s ním chce zůstat. Nemůže si vyřídit vízum za účelem sloučení rodiny, protože je jí víc než 18 let, a jiným způsobem nemá možnost svůj pobyt zde legalizovat. Žalobkyně chtěla s přítelem požádat o studijní vízum, přijímací řízení na vysokou školu ale nestihli, protože neměli předem zjištěné termíny konání. Žalobkyně uvedla, že v Zakarpatské oblasti je klid, i když odvádějí muže do války na východě a z východu proudí na západ uprchlíci. Vláda se dle žalobkyně o vojáky nestará a nezaopatřuje je potřebným vybavením. Žalobkyně má strach, že by mohl být odveden do války také její přítel. Sama žalobkyně povolávací rozkaz neobdržela. Dle žalobkyně se ale hovoří o tom, že v případě vyhlášení úplné mobilizace budou odvedeny i ženy. Aktuálně působí ženy v armádě pouze jako dobrovolnice. Žalobkyně dále popisovala nekvalitní ukrajinské zdravotnictví, ona sama však žádné zdravotní potíže neměla, ani v současné době nemá.

Napadeným rozhodnutím neudělil žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1990 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Vycházel přitom z výpovědi žalobkyně a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), ze dne 15. 1. 2015, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 1. 6. 2015, Výroční zprávy, Svoboda ve světě 2015 - Ukrajina, ze dne 28. 1. 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015, Ukrajina, ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015, Ukrajina, ze dne 25. 2. 2015, a Informací MZV ČR č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 a č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) ani § 12 písm. b) zákona o azylu. Konstatoval, že žalobkyně není ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. K § 12 písm. b) žalovaný uvedl, že současnou nestabilní a zhoršenou bezpečnostní situaci nelze podřadit důvodům relevantním pro udělení mezinárodní ochrany. Ve dvou z celkem 24 oblastí Ukrajiny, konkrétně v Doněcké a Luhanské oblasti při ruské hranici, skutečně dochází ke střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a protivládními ozbrojenci, ty se však omezují jen na části území těchto dvou oblastí. Situace na západě a ve středu země je klidná, občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší přestěhováním se v rámci země. Žalobkyně nepatří k žádné skupině osob, které by měly být v rámci Ukrajiny nějak znevýhodněny. Hlásí se k ukrajinské národnosti, tedy k většinovému ukrajinskému národu, a před odjezdem z vlasti žila ve vesnici Dračinov (Zakarpatská oblast), tedy v místech nezasažených střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a proruskými separatisty. Pokud jde o obavy žalobkyně z nedostatku pracovních příležitostí a možností uplatnění v oboru, který vystudovala, žalovaný konstatoval, že pracovní ani ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by byly životní podmínky v dané zemi sebevíc tíživé, ledaže by situace a opatření mající nepříznivý dopad na život příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. Nic takového v případě žalobkyně zjištěno nebylo. Co se týče obavy žalobkyně z odvodu jejího druhu nebo i jí samotné v případě vyhlášení úplné mobilizace do armády, žalovaný zdůraznil, že výkon vojenské služby je legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ale i Mezinárodní pakt o občanských

a politických právech a úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Povolání žalobkyně do armády tak nemůže být chápáno jako pronásledování ze strany ukrajinských státních orgánů ve smyslu zákona o azylu. Obavu žalobkyně z odvodu jejího druha do ukrajinské armády nelze pak s hlediska posuzování její žádosti o mezinárodní ochranu shledat azylově relevantní už jen z toho důvodu, že se tento výkon vojenské služby netýká přímo jí, nýbrž jejího druha. Žalovaný také zkoumal, zda žalobkyni nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že žalobkyně je dospělou, zdravou, plně svéprávnou a praceschopnou osobou. Žalovaný zdůraznil, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ale kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobkyně žalovaný takové okolnosti neshledal. Žalovaný dále konstatoval, že žalobkyně nesplňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Žalovaný současně posuzoval, zda žalobkyně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, zejména zda žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na základě výše uvedených informačních zdrojů však dle žalovaného na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledek by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu jí neudělil. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nesplňuje důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, nebyl jí udělen ani tento typ doplňkové ochrany.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včasnou žalobou. Namítala, že žalovaný nedostatečně zohlednil okolnosti týkající se jejího možného nástupu do vojenské služby a nesprávně tyto skutečnosti posoudil jako nedůvodné pro přiznání mezinárodní ochrany. Zdůraznila, že na Ukrajině probíhá rozsáhlý ozbrojený konflikt a v případě mobilizace by vojenskou službu musely nastoupit i ženy. Tvrdila, že jí na Ukrajině hrozí pronásledování kvůli uplatňování politických práv v souvislosti s jejími rozdílnými názory na místní konflikt a jejím odporem ke zbraním. Odkazovala na svou výpověď ve správním řízení, kterou odůvodněný strach z pronásledování ze strany státních orgánů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu v souvislosti se svým nástupem do vojenské služby prokazovala. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na své politické postoje nebyla v průběhu správního řízení blíže dotazována. Žalobkyně také nesouhlasila s tím, že v jejím případě neexistují důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu, nebo důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu. Tvrdila, že v případě návratu do vlasti by bylo ohroženo její právo na život garantované Evropskou úmluvou o lidských právech. Žalobkyně se také dovolávala práva na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, práva podnikat a provozovat hospodářskou činnost, práva na spravedlivou odměnu za práci a uspokojivé pracovní podmínky. Dle žalobkyně je v současném globalizovaném světě třeba znovu posoudit, nakolik by se zásadní porušování základních sociálních práv a svobod v domovském státě žadatele o azyl mělo přijímat jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů. Žalovaný pochybil, když neprovedl potřebná skutková zjištění ohledně dodržování lidských práv na Ukrajině se zaměřením na dodržování sociálních práv a svobod. Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního

spisu s žalobními námitkami, nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu a setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem. Pokud jde o posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině, žalovaný zdůraznil, že vycházel z aktuálních zpráv založených ve správním spise. K obavám žalobkyně i jejího druha z případného odvodu do armády konstatoval, že branná povinnost je legitimní občanskou povinností. Nenastoupení vojenské služby je ostatně trestným činem také v České republice, i když povinnost absolvovat vojenský výcvik byla zrušena. Povinnost účastnit se základní vojenské služby, nebo v rámci mobilizace dalšího výcviku či dokonce bojových operací, není azylově relevantním důvodem, pokud při ní nedochází k diskriminaci branců na základě rasy, národnosti či náboženství. K namítané nemožnosti žalobkyně nalézt ve svém domovském státě ekonomické uplatnění žalovaný zopakoval, že pracovní ani ekonomická nouze v zemi původu nečiní z osoby z takové země přicházející uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků. O tom, že by žalobkyně z vlasti odjela za účelem vyhledání ochrany v zahraničí, nesvědčí dle žalovaného ani její další postup na území České republiky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51, v němž je vyjádřen požadavek časové i územní bezprostřednosti žádosti o azyl.

Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobní body vymezené žalobkyní směřují zejména proti tvrzenému nesprávnému posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany z hlediska azylu dle § 12 písm. b), humanitárního azylu dle § 14 a doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V mezích žalobních bodů zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Doplňková ochrana se podle § 14a odst. 1 zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu

smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).

Podle § 28 odst. 1, 2 zákona o azylu se mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

V první řadě soud přistoupil k přezkoumání splnění podmínek k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu (ze správního spisu nevyplynulo, že by byl u žalobkyně dán azylový důvod dle § 12 písm. a) zákona o azylu).

K otázce odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby se zásadním způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz): *Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.* Azylově relevantní situaci by také založila hrozba, jež by v dané zemi původu vymezila brance jako určitou sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. *Branci mohou být na základě konkrétních skutkových okolností považováni za specifickou sociální skupinu, jejíž příslušníci mohou mít odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pokud na jedné straně čelí hrozbě násilí ze strany teroristických skupin pro případ, že základní vojenskou službu nastoupí, přičemž příslušný stát (Alžírsko) není schopen jim před tímto nebezpečím poskytnout dostatečnou ochranu, a na straně druhé naopak čelí hrozbě trestů odnětí svobody a dalších sankcí ze strany státu pro případ, že by vojenskou službu nastoupit odmítli* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 – 83, publ. pod č. 2406/2011 Sb. NSS). Tyto obecné závěry však nelze vztáhnout na případ žalobkyně.

Z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 15. 1. 2015 (správní spis, č. 1. 56) vyplývá, že odepřít službu v armádě lze z důvodů svědomí a náboženství, odepření vojenské služby z jiných důvodů není možné, avšak *lidé vyhýbající se odvodu do armády z jiných důvodů mohou dostat trest pohybující se od správní pokuty až po odnětí svobody v délce 2 až 5 roků. Za vyhýbání se odvodu nebo mobilizaci bylo v roce 2014 údajně odsouzeno 32 osob (v roce 2013 nikdo). Analýzou některých z těchto případů (16) bylo zjištěno, že všichni, kdo byli uznáni za vinné, byli odsouzeni k administrativní pokutě, veřejné službě nebo dostali podmíněný trest.* Z výše uvedeného tedy nevyplyvá, že by branná povinnost na Ukrajině představovala ve vztahu k žalobkyni pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by jí z tohoto důvodu hrozila vážná újma.

Žalobkyně také tvrdila, že jí na Ukrajině hrozí pronásledování ze strany státních orgánů kvůli uplatňování politických práv v souvislosti s jejími odlišnými názory na tamní ozbrojený konflikt. Žalobkyně však nijak neprokázala, že její strach z případného pronásledování je odůvodněný, přičemž ze správního spisu ani nevyplynulo, že by své názory jakkoliv veřejně projevovala tak, aby jí na tomto základě mohla hrozit vážná újma. Žalobkyně

naopak uvedla, že politicky činná není a ani v žalobě k tomuto nic dalšího nedodala. Obecný nesouhlas žalobkyně s aktuálním politickým děním na Ukrajině tak v žádném případě nenaplnuje azylový důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, když se nemůže jednat o odůvodněnou obavu ve smyslu citovaného ustanovení.

Žalobkyně dále opakovaně uváděla, že jí odchodu z vlasti vedla touha po lepším životě a uplatnění v oboru, který vystudovala. Jedná se o pochopitelné důvody, potřebné k zajištění základních životních potřeb, tyto jsou však zcela neslučitelné s taxativně a přísně vymezenými důvody pro udělení azylu dle citovaného § 12 zákona o azylu. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ekonomická nouze není důvodem pro udělení azylu. Žalovaný na pozadí zpráv o zemi původu konstatoval, že Ukrajina se v současnosti potýká s ekonomickou krizí, tato situace však postihuje velkou část obyvatel bez rozdílu, a proto ani v případě žalobkyně nelze tuto okolnost zhodnotit jako azylově relevantní. Touha po lepším životě není rovněž slučitelná s důvody pro udělení azylu.

K námitce směřující proti neudělení humanitárního azylu, poukazuje zdejší soud na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, oba dostupné na www.nssoud.cz). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, dostupný na www.nssoud.cz).

Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“

Žalobkyně však neuvedla v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Žalobkyně ve správním řízení hovořila pouze o tom, že v České republice vidí svoji další životní perspektivu, dle svých vyjádření pro sebe na Ukrajině nevidí smysluplnou budoucnost a obává se, že její druh i ona sama budou odvedeni do armády. Pokud žalobkyně žalovanému vyčítá, že dostatečně neposoudil podmínky pro udělení humanitárního azylu z důvodů, že jí domovský stát nedokáže zajistit příznivé podmínky v oblasti sociálních práv, a v tomto směru nedostatečně zjistil skutkový stav, lze pouze konstatovat, že tato námitka je zcela bezpředmětná, vzhledem k tomu, co bylo k institutu

humanitárního azylu uvedeno shora.

K otázce udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný možnými důsledky návratu žalobkyně do vlasti podrobně zabýval. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobkyně nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nebylo zjištěno, že by jí mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, ani že by byla na Ukrajině vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně nikdy neměla žádné potíže se státními orgány své země a nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. Existence branné povinnosti nemůže být sama osobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se jedná o závěr správního orgánu o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24). Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní a občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Místo trvalého pobytu žalobkyně ve vesnici Dračinov v Zakarpatské oblasti není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze strany separatistů nijak zasaženo. Případné vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky dle § 14a odst. 2 písm. d). Žalobkyně i její druh jsou státními příslušníky Ukrajiny a Česká republika tak rozhodně není jediným státem, kde by mohli realizovat svůj soukromý život.

Soud uzavírá, že žalovaný své povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav dostál a řádně se vypořádal se všemi žalobkyní uváděnými důvody odchodu ze země původu.

Soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. dubna 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.,
soudkyně